

Ölümün Ardından

Yusuf Bilal Aydeniz

<http://yusufbilalaydeniz.blogspot.com.tr/2017/05/olumun-ardndan.html>

23 Mayıs 2017

“Tovéy şond, marg-ı sıbay.” der kudema. Bu sözün tercümesi olarak, “Akşam çekilen sızidan sonra, sabah gelen ölüm” diyebiliriz. Yani kimseye rahatsızlık vermeden, sessiz sedasız bu dünyadan âhirete irtihâl etmek. Bugün Âkif Emre’nin vefat haberini Türkiye Yazarlar Birliği İstanbul Şube Başkanı olan Mahmut Bıyıklı Hoca’dan müteessir bir şekilde aldım. Âkif Emre, benim nezdimde şahsiyetli biriydi. 11 yaşından beri Türkiye’deki hemen hemen her görüşteki gazeteleri alıp okuyordum. 2016 yılında ise gazetecilerin tetikçi tutumlarından dolayı gazeteleri okumayı bırakma kararı aldım. Gazeteleri okumayı bırakıp, birikimli ve şahsiyetli olduğuna inandığım farklı gazetelerde yazan 3-5 gazeteciyi okumaya başladım. İşte Âkif Emre de bu 3-5 şahsiyetli insanlardan biriydi. Kültür, medeniyet, sanat, sinema, estetik, şehir konulu; âdeta bilgi belgeseli tadında yazıları kaleme aldı. Hiç unutmam, bir yazısında Kâbe’ye sırtını dönerek selfie çekenlerin durumu için ‘metafizik intihar’ söylemini kullanmıştı. Bu söylem dikkatimden kaçmadığı gibi, aynı zamanda beni derinden etkilemişti.

Âkif Emre’nin Aliya İzzetbegoviç’e ve Sezai Karakoç’a olan muhabbeti bendeki değerini perçinlemişti. Aliya İzzetbegoviç için ‘Yüzünde Gölgesi Olmayan Bilge’ ifadesini kullanırken, Sezai Karakoç içinse ‘Bir Medeniyetin Vicdanı’ ifadesini kullanmıştı. 2008 yılında Sezai Karakoç için Diyarbakir Ergani’de düzenlenen sempozyum için teklif aldığı anda, Sezai Karakoç’a vefa dolayısıyla tereddütsüz bir şekilde kabul ettiğini söylemişti. Hatta o sempozyumdan sonra bir yazı kaleme almıştı. Yazının başlığını da Sezai Karakoç’un Gün Doğmadan isimli kitabınının 147. sayfasında yer alan, Dicle’de geçirmiş olduğu çocukluğunu anlattığı ‘Yaz’ isimli şiirinin ilk mısraılarını alarak ‘Piran Ülkesinde Bir Diyar’ isimli bir başlık yapmıştı. Türkiye’deki bazı edebiyatçıların düştüğü hatalardan birine düşmeyerek Sezai Karakoç’u sadece şairlik vasfıyla değil, mütefekkir vasfıyla da ele alıyordu. Can alıcı bir şekilde “İslâm Dünyası’nın Sezai Karakoç’un medeniyet eksenli mesajlarını” dinlemesi gerektiği çağrısında bulundu.

Yazılarını okuyan her insan, Âkif Emre’nin özgün bir kaleminin olduğunu kabul edecektir. Malatya’da Sezai Karakoç için bir sempozyum programını gerçekleştirmek istiyordum. Yusuf Kaplan ile birlikte kendisini de davet edecektim. Yoğunluktan sempozyum düzenleme imkânımız da olmadı. Hatta kendisiyle Ayasofya dergisi için söyleşi yapacaktım. 28 gün önce(25 Nisan’da) kendisiyle görüşmeye çalıştım, ancak söyleşi yapmak da nasip olmadı.

Peygamber Efendimiz(s.a.v), mücmel olarak; insanın ecelinin insana emellerinden daha yakın olduğunu buyurmuştur. Nitekim Tirmizî'den nakledilen bir hadîs-i şerifte de “Nefisleri bıçak gibi kesen ölümü çokça hatırlayın.” buyurmuştur. İnsanoğlu olarak yaptığımız yanlışların en büyüklerinden biri de seküler hayatın cazibesine kapılıp ölümü unutmaktır. Ölümü hatırlayan bir insan, kasıtlı(taksirli) olarak başka bir insana zarar veremez. Devlet dairesindeki herhangi bir görevi, îmanımızın önüne geçirek “maîşeti(geçimi)” büyük bir sorun hâline getiriyoruz. Bu düşünce yaklaşımının esiri olduğumuz için amel heybemizi değil, cebimizi doldurmanın yollarını arıyoruz. Cebimizi doldurmanın son nefesimize hiçbir katkısı olmadığı hâlde, ısrarla bu yanlışta debelenip duruyoruz. Yeryüzünü mescit addeden bir medeniyetin insanların derdi, geçim değil, insanlarla geçinme olmalı. İnsanı bir musluk gibi ömrü de akan su olarak düşünün. İlk nefes alışımızdan bu yana musluk açık bir şekilde hayatımızı idame ediyoruz. Peki akan suyun yani ömrümüzün hakkını vermeye çalışıyor muyuz? Bu sorunun cevabını hepimiz kendi vicdanımıza bırakalım.

Âhirete îman eden her insan için ölüm, yeni bir boyuttur. Bu boyutun büyüklüğünü veya niteliğini dünya gözüyle anlamaya çalışmak mümkün değil. Nitekim bunu anlamakla da mükellef değiliz. Ancak, akıllı(akılcı değil) her insan, derinlemesine tefekkür ettiğinde, düşünen veya şuurlu bir şekilde hareket ederek olumlu veya olumsuz fiillerde bulunan bir canlı için yok oluşun mümkün olmadığını anlayacaktır. Nietzsche, insan için ‘Hayvan ve üst-insan arasına gerilmiş bir ip’ benzetmesini kullanmıştı. Doğum ölüme, ölüm de âhirete gerili bir iptir ve her insan bu ipin üzerinden geçecektir.

Son olarak ölümün diri bir şekilde aramızda dolaştığını unutmayalım. İnsan, amellerinin güzelliği veya kötülüğüyle bir kılıçtır, ölüm ise bu kılıcı bekleyen bir kın. Vakti geldiğinde, her kılıç kendisini bekleyen kınına girecektir. Âkif Emre’ye Allah’tan rahmet dilerken, yazımı Aliya İzzetbeviç’in sözleriyle nihayete kavuşturmak istiyorum: “*Hayat, inanan ve salih ameller işleyenler dışında, hiç kimsenin kazanamadığı bir oyundur.*”

Selâm, muhabbet ve dua ile...

Yusuf Bilâl AYDENİZ

23.05.2017